
ТЕМА II

ТО ЈЕ ДАНАШЊИ ЧОВЕК
КОЈИ НЕ ЗНА ШТА ХОЋЕ,
АЛИ ТО ЖЕЛИ ОДМАХ

Дејвид Хокни: Волгејтска шума (2006)

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

ФАРМЕРИ БЛАМА

Човек од вајкада саздан од свемира, преживео потоп, али без кајања, пробод срце онога по чијем је лику створен, кажњен да не разуме ближњег кад говори. Ох, је ли енергетски ентитет описан Библијом стварно овако лицемеран, похлепан и брзоплет? Оволико немаран према свету који му пружа руку која га храни, киван према сопственом животу, без хармоније у постојању? Зар је он као и ми, као сви, или проблем лежи у човековој жељи да претвара хаос у њему организовано лудило, за независношћу, једином вођу које је забрањено, својеглавости? Да ли је овај свет, препун монструма, дефеката и наказа које даноноћно вребају, грде га и спутавају, стварно жеља Творчева?

Човек данашњице се олако може описати као онај који жури за сопственим имагинаријумом, стварношћу виртуелног света - лајковима, коментарима, за социјалном прихваћеношћу. Луди створ са много лица посеже за било чиме што би му ускратило досаду и прекинуло патњу изазвану свеопштим незадовољством собом, другима, овим бизарним, безличним светом људи, као бића на врху и дну ланца исхране, који дару љубави и среће дају нискобуџетно значење због давне смрти инспирације узроковане радом, који желе свима да се допадну, мрзећи сами себе, свету двоструких, троструких и (н)оструких маски ради вечног сјаја. Како првенствено бити човек, биће вере, преиспитивања и пре свега, социјално биће? Да ли је паметно допустити себи стишавање поноса? Пружање поверења? Показивање емоција? Треба ли бити свој, размишљати својом главом? Нека од вечитих питања људи без кондома преко главе, ван индустрије свести, привидне заштите коју искључиво и само у своју материјалну и егоистичку корист производе челници света, капиталистичке душе, без сопственог образа, па им слатко красти туђе, ударати и притискати. Из неког разлога овај свет хрли за славом, за глобалним препознавањем, људи желе да им лице звучи познато, да буду неки непознати фактор, фармери блама, задругари ради капитала. А где су нестали морал и романтичарске душе?

Како смо то сви одједном постали туђи, без смеха и смисла, икакве поенте? Када смо престали да се трудимо да живимо унутар божјег канона, свеопштег скупа доброг, да ствари радимо исправно; већ да и то мало хуманих и добрих дела бацамо у воду као прве мачиће? Где смо први пут одступили од природе, божје природе,

ОГЛЕДАЛО

која нас држи на окупу да не нестанемо као прах на поподневној кошави? Због чега смо пожелели да све имамо истог трена, без по муке, преко хлеба погаче, да јуримо за славом и богатством, не спознајући да у ствари не померамо ноге, барем не у исправном правцу.

Како да смо сви једнаки, а неки ипак много више једнаки од других? Демократија капиталом? Сенат неморала и влада незнања? Глобализација и награђивање глупости, владавина неинтелигентних марионета, вођена шачицом одређених - од стране кога? Заблуде колосалних размера... Јер ипак, лакше је заклати овцу него (светог) пастира, зар не?

Иван Радовановић

Електротехничка школа *Раде Кончар*, Београд

Ментор: проф. Кристина Тришић

НОВИ ДАРОВИ: НАДА И ЧЕЖЊА

Вјетар отвара капију као да најављује долазак тајанственог госта. Неуморан је дух што зуји у мени. У оку се смјењују бриге за неке будуће дане, али и садашња сумња. Сан и буђење. Желим прескочити свитање. Нестрпљиво ишчекујем сусрет који се не мјери временом. Осјећам неку дивљину у себи коју не могу искоријенити.

Јутро је позвало нови дан. Прошлост остаје у прошлости, као наговјештај оног што ће поново доћи. Моја кула на бријегу гледа на хиљаду страна. Све се губи, блиједи и издише пред величанственим пространством. Чудни су људи у својим надметањима и испразне су њихове хвалисаве ријечи. Бура расте у мени. Ништа ми не полази за руком, али срце ме води тек спозналој утјехи живота. Колику снагу има тај поглед који носи пресуду за мене и моју молитву која уздише попут баладе? Хоће ли моја стријела пронаћи свој циљ? Све вријеме ширим немоћно руке сјени туђих идеала. Зовем, а нико се не одазива. Зрно наде се откотрљало у неповрат.

Горући грм трепери на небу. Отпочиње нови радни дан за све, па и за мене. Дубоким дисањем покушавам проширити овај скупчени простор. Упознај несрећника коме душу ломи јад! Поглед и црно-бијела мисао тражили су више ширине у погубној ситуацији – бити или не бити. На столу стоји неколико књига лаке литературе, шољица испијене кафе од претходног дана и сјећање на парче погаче. Ништа се не догађа одједном. Вријеме свима суди, а мени суди вријеме опалог лишћа. Покушавам да укротим мисао и оставим траг у бескрају. То је болест новог времена. Нити киша може спрати, нити снијег прекрити лудост живљења. Бјешим од самог себе. Сан је донио нове дарове – наду и чежњу. Вјерна као сузе очима постала је набујала ријека којом руши насипе, плави уроде. Тијело је слабо, али је срце јако. Потребна је љубав, а не сила. Молим се да прихвати ову моју скромну жртву, да овај крај буде нови почетак. Мој дух се уздигао као дим логорске ватре. Стаза којом корачам је неистражена и вијугава, ноге су болне, нарочито сада када ходам бос.

И онда, мимо свих правила, пожељех промијенити смјер кретања, одрећи се овог бескрајног, бесмисленог пута којем не видим

ОГЛЕДАЛО

ни исход ни крај. Пожар се тако брзо шири, а човјек као слијепец жури кроз застрашујући пламен. Мала је корист од очију ако је ум слијеп. Тада постаје играчка своје маште, а без мудрости машта је суров господар. Човјек се завашава да постоји савршено мјесто одређено само за њега и које ће првим погледом препознати. Догађа се. Жеља! Одмах и сада! Не може се раздвојити једно од другог. Сати неумољиво пролазе, а ја ишчекујем пркосну искру којом бих попунио празну страницу и промијенио исход приче инспирисане стварним догађајима. Лаж је добила упориште у истини. Мислио сам побјећи једном пречицом, заборављајући да сам алергичан на трње. Нити ићи, нити остати. Увијек дилема. Човјек нешто тражи, а не зна шта хоће. Господе, од морских дубина направио си пут да прођу напаћени. Благо онима који дочекају. Ово је важан дан за мене. Некако ми се чини прикладно да укротим вјетар. Подижем главу и чујем... Пјесма славе Твоје трепери у срцу и озари сваки дамар мој.

Сјенке се повлаче у своје кутове а небо поприма лаку плавичасту боју. Један лист на грани забринуто шушка и тај пријекор није за прошле, него за будуће дане. Не вежи тугу за срце. У тој безименој борби човјека и непознате силе у себи важи, више него игдје, правило: не предај се никада! Отворих очи и угледах знак. Ишчезну страх муњиног бљеска.

Потребно је издржати тренутак. Већ сљедећег часа сигуран си на свом путу обасјаном блиставом звијездом водиљом, са непоколебљивом вјером у Њега, једнога, који има потпуну власт над човјеким животом.

Ранко Антић

Гимназија *Васо Пелагић*, Брчко
Ментор: проф. Јелена Драгичевић

ВЕЛИКА КАЗАЉКА КОЈА БРОЈИ СЕКУНДЕ

Цео свет је један велики небодер. Исцрпно је и заморно ићи пешке до врха, али зар немамо цео живот да га достигнемо? Па зашто онда сви бирамо да идемо лифтом и пропуштамо сва шаренила степеница?

Такав је данашњи човек... Појам значаја и важности се потпуно пореметио, трчимо поред лепоте толико брзо да не стигнемо ни да је погледамо.

У тој журби за брзим стицањем материјалних богатстава негде се изгубила тежња ка продубљењу душе. Ма каква душа, немамо ми времена да се бавимо тиме сада! Заиста нема смисла да сад тражимо тај неки појам, то нешто за које не знамо ни шта је. Па та душа нам сигурно неће саградити кућу и плаћати рачуне! И тако, настављамо да трчимо кроз живот, а ту негде, на путу „славе и богатства”, оставили смо и заборавили себе. Морамо да пожуримо да бисмо стигли да купимо живот.

Рећи ћу вам неколико истина које вероватно нисте имали времена да сагледате. Новац неће купити мир у свету, смирићемо се тек кад пронађемо спокој у нама самима. Човечанство би требало да чине људи, а ето нас, пролазимо поред могућности да поткрепимо човека скривеног у нама, а да то и не примећујемо. Већини је јасно шта је потребно да бисмо потхранили и ојачали свет, али нисмо ми ти супер хероји који треба да га спасавају. Немамо ми времена за то.

Свакодневне обавезе и циљеви које морамо да достигнемо, а нисмо их ни спознали, окупирају нас. Журимо да би нам остало времена да трчимо.

Гледам сат и казаљке како журе, неухватљиво, пролазно. Носе и мене са собом, једнако недостижно и брзо. Не желим да будем казаљка која броји секунде, јер она није ни свесна да постоји нешто веће. Желела бих да будем казаљка која броји сате, полако се креће, али барем прати покрете остатка сата из минута у минут.

Ружица Вучковић

IX гимназија Михаило Петровић Алас, Београд
Ментор: проф. Драгана Петровић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
